

delen af hans lille Løn. Det er snart et Aar siden, han kom paa Anklagebænken, i første Instans for Provsteretten, der endnu ikke har afsagt Dom i Sagen; og derefter skal den til Landemodet og endelig maaske for Højesteret. Jeg haaber, at Appel til Højesteret ikke vil blive nægtet, hvis den ønskes.

Men altsaa, Rettens Vej er lang og trang og dobbelt lang og trang for en fattig Mand. Jeg skal saa stærkt og ogsaa saa varmt, jeg kan, henstille til den højtærede Kirkeminister, at Suspensionen hæves, om muligt straks, og at der gives Pastor Fangel, indtil Dommen falder, Orlov i Lighed med den anden nævnte Embedsmand eller ogsaa Tilladelse til at overtage sit Embede indtil videre, for saa vidt de kirkelige Myndigheder ikke finder det uforvarsligt — det er jo muligt, det skal jeg ikke kunne sige noget om. Befolkningen kan vanskeligt forstaa, at disse to Embedsmænd behandles saa forskelligt. Dernæst vil jeg henstille til den højtærede Kirkeminister at foranledige, for saa vidt der fra Ministeriets Side kan gøres nogen Indflydelse gældende, at denne Sag bringes saa hurtigt til Afslutning, som ske kan. Det maa ikke med Skygge af Ret kunde siges, at Sagen forhales. Der er for Tiden ret stor Præstemangel; som jeg for kort Tid siden nævnte, var der da 80 Embeder ledige i Folkekirken. Tilgangen til Præstegerningen er ringere end Afgangen. Hvis man ønsker, hvad jeg ikke tvivler om, at den højtærede Kirkeminister ønsker, at denne Mangel afhjælpes hurtigst muligt, saa der bliver større Tilgang til det teologiske Studium, maa der ogsaa gives Folkekirkens Præster saa gode Kaar som muligt at arbejde under. I alt Fald maa de, synes jeg, der gaar ind under denne alvorlige Gerning som Præster i den danske Folkekirke, ikke have den Følelse, at de behandles vilkaarligt.

Naar jeg her har draget disse Spørgsmaal frem, er det bl. a., fordi jeg tror, det er rigtigt, at den højtærede Kirkeminister her i Rigsdagen faar Lejlighed til at give et Svar til det store Kirkefolk, der venter paa et saadant Svar. Det drejer sig jo ikke blot om Kirkens og Kirkefolkets Ret, men ogsaa Menighedsraadene og Præsternes Stilling overfor Administrationen. Naar disse Spørgsmaal har vakt saa megen Opmærksomhed, synes jeg kun, det er et glædeligt Tidens Tegn; det fortæller meget om et vaagent Kirkeliv, om et vaagent Kirkefolk; og Liv er jo altid bedre end Død.

Kirkeministeren (Appel): Det er ret usædvanligt, at en Sag af denne Art bringes frem her i Folketinget; men jeg forstaaer jo godt, at hvis det Tilfælde indtræder, at en Minister søger at administrere uden om Loven, saa er det i allerhøjeste Grad betimeligt, at Sagen bringes frem. Jeg maa overfor det ærede Medlem, som har rejst Sagen her i Tinget, det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt, udtale, at jeg anerkender, at han omhyggeligt har afholdt sig fra at slaa ind paa den Tone og anvende Fremgangsmaader, som et Blad her i Landet, der har den fordringsfulde Titel „Kristeligt Dagblad“, har betjent sig af i denne Sag. Jeg maa sige, at de Motiver, som dette Blad tillader sig at skyde mig i Skoene, er af en saadan Art, at man ud fra en ædruelig kristelig Opfattelse vist ikke vilde have gjort det.

Naar dette Spørgsmaal er kommet frem angaaende Embedsbesættelsen ved St. Knuds Kirke i Odense, skyldes det, at man her staaer overfor et Embede, der indtager en ganske ejendommelig Stilling; der har tidligere været paa en Maade tre Embeder, men der er nu to Embeder her i Landet, der kan sammenlignes i saa Henseende, det er Embedet i Odense og saa et Embede i Aalborg, hvis Indehaver tillige er Præst ved Klosteret deroppe. Der har nu i en lang Aarrække været, baade i Odense og i Aalborg, grundtvigske Mænd, der har betjent disse Klosterkirker samtidig med, at de havde Kapellanier som Embeder. Og jeg maa endda tænke mig, at man i Odense paa Forhaand havde været stillet til denne Sag, saadan som figura udviser at man har stillet sig i Aalborg, nemlig at man egentlig har tænkt sig det som en given Sag ved Menighedsraadsvalget, at skulde der indtræde Vakance i det paagældende Embede, maatte det blive en grundtvigiansk Mand, hvormed det skulde besættes. Mig bekendt har man i Odense haft Fredsvalg til Menighedsraadet, og jeg tør forsikre det ærede Medlem, som talte, og som vist selv er Medlem af Menighedsraadet, om, at havde man ikke haft denne Opfattelse paa Forhaand, tror jeg, det havde været ret umuligt at faa et Fredsvalg i Stand. Men efter hvad man har sagt til mig, mente man i dette Tilfælde, at Indstillingen vilde falde ud som af mig nævnt. Det lader jeg imidlertid ganske ude af Betragtning, Menighedsraadene maa selvfølgelig have fri Ret i Udøvelsen af deres Indstillingsret, jeg tænker ikke paa paa noget